

HỒI THỨ SÁU MƯƠI MỐT
GIỮA SÔNG TỬ LONG ĐOẠT A ĐÀU
TÔN QUYỀN HOÀ HOÃN VỚI TÀO MAN

Bàng Thống và Pháp Chánh đều khuyên nhủ Huyền Đức nên sớm trừ Lưu Chương, nhưng Huyền Đức nói :

- Ta mới vào nhà người mà làm chuyện ác độc như vậy không nên ! Hôm sau, dự yến, Huyền Đức và Lưu Chương tâm sự với nhau thân mật lắm. Đang tiệc rượu, Bàng Thống và Pháp Chánh nói ngậm với nhau là cứ ra tay, không chần chờ nữa. . .

Tức thời Ngụy Diên được lệnh lên công đường múa gươm giúp vui . Ánh gươm đưa loang loáng, thì có tướng của Lưu Chương là Trương Nhiệm cũng rút kiếm ra mà nói :

- Múa kiếm phải có đôi mới đủ .

Rồi nhảy vào quay múa trước tiệc. Lưu Phong cũng nhảy vào tiếp, thế là mấy tướng Thục như Lưu Hội, Lã Bào cũng đều cầm binh xông vào múa tít. Huyền Đức giật mình quát lớn :

- Anh em ta gặp nhau, đâu có phải tiệc Hồng Môn , ai nấy bỏ gươm xuống ? Lưu Chương cũng quát bọn hộ tướng của mình . Mọi người đành phải tuân lời .

Huyền Đức lại tự tay rót mời mỗi người một chén rượu tiệc kéo dài tới tối . Về dinh , Huyền Đức trách mãi Bàng Thống, còn Lưu Chương cũng về bọn Lưu Hội :

- Anh ta không có lòng dạ nào đâu !

Chợt có tin báo Trương Lỗ xâm phạm ải Hà Manh, Lưu Chương yêu cầu Huyền Đức đi cự địch.

Huyền Đức lập tức nghe theo .

Huyền Đức đi rồi, Lưu Chương nghe lời các tướng nói mãi phải cử Dương Hoài và Cao Bái đi trấn ở Phù Thủy quan, đoạn Lưu Chương về thành đô . Tới Hà Manh quan, Huyền Đức giữ quân luật rất nghiêm để lấy lòng dân . Tin này bay tới Đông Ngô .

Tôn Quyền liền họp các quan lại bàn tính.

Cố Ung bài kế :

- Nhân lúc này ta nên sai quân chặn cửa ngõ Tây Xuyên , cắt đường về của Lưu Bị, rồi cử binh đánh lấy lại Kinh Châu.

Tôn Quyền khen nức nở

Bổng Ngô Quốc Thái từ sau bình phong bước ra quát lớn :

- Đứa nào bày mưu định giết con gái ta ? Phu nhân mắng tiếp :

- Đòi tao có mụn con gái gã cho Lưu Bị, nay động binh thì tánh mạng con ta ra sao ?

Tôn Quyền chỉ biết chấp tay vâng vâng dạ dạ . . .

Rồi cho các quan lui hết, Quốc Thái cũng giận dữ lui vào .

Tôn Quyền một mình buồn bã, thở dài . . . chợt Trương Chiêu hỏi :

- Chúa công lo việc gì thế ?

Tôn Quyền đáp :

- Việc vừa rồi đó !

Trương Chiêu hiến kế :

- Xin chúa công cho người tâm phúc qua Kinh Châu đưa thư riêng cho Quận chúa nói thác là Quốc Thái bị đau nặng kêu Quận Chúa bồng A Đầu về thăm. Ta sẽ dùng A Đầu để đổi lấy Kinh Châu vậy.

Tôn Quyền vỗ tay khen là diệu kế rồi nói :

- Ta có kẻ tâm phúc dưới trướng, gan lì và kín đáo, họ Chu tên Thiện, sai đi ắt nên việc .

Trương Chiêu nói :

- Việc cần rất kín, xin cho đi ngay .

Thế là Chu Thiện được trao mật thư, đem theo năm trăm quân ăn mặc lối khách buôn, dùng năm thuyền lớn với thông hành giả mà đi . Tới nơi Thiện vào thành, nhờ môn lại thông báo riêng với Tôn phu nhơn.

Phu nhơn cho vào, xem thư rồi khóc, hỏi han sự tình. . . Thiện bẩm :

- Chẳng may Quốc Thái lâm bệnh hiểm nghèo, chỉ mong được gặp Phu nhơn và xem mặt A Đầu một chút .

Phu nhơn gạt lệ mà rằng :

- Phu quân ta đi vắng, vậy để ta mời Quân sư tới nói rồi hãy đi .

Thiện nói :

- Việc khẩn cấp, nếu Quân sư không quyết định được, lại bảo chờ lệnh Hoàng Thúc e không kịp mất !

Phu nhơn lại nói :

- Nếu ta cứ tự tiện đi, có gì ngăn trở không ?

Thiện trình khê :

- Thuyền đã chờ sẵn ở bên . Xin phu nhơn cứ lên xe mặc tôi lo liệu . Phu nhân phần sợ Quốc Thái lâm nguy e không gặp mặt, phần sợ có ai trông thấy nên vội vàng bồng A Đầu lên xe, theo sau có khoảng mấy chục người hầu . Thẳng tới bờ sông, liền xuống ngay thuyền về Ngô .

Lúc trong phủ hay tin thì Phu nhân đã tới Sa Đầu Trấn , Chu Thiện sắp nhỏ neo, bỗng có tiếng kêu lớn :

- Khoan cho tôi tiến Phu nhân đã !

Té ra Triệu Vân đi tuần về, hay tin vội phi ngựa như gió, dọc bờ sông đuổi theo .

Chu Thiện la :

- Người là ai mà dám cản Chủ Mẫu như vậy ? Nói rồi thuyền nhỏ neo, buồm thuận gió, thuyền đi vùn vụt.

Triệu Vân men sông đuổi theo hơn mười dặm chợt thấy chiếc thuyền chài bên lạch nước, liền nhảy xuống, trên thuyền chỉ có hai người chèo, cố đuổi theo thuyền Phu nhân.

Chu Thiện sai bắn tên như mưa, Vân múa tít cây giáo , bao nhiêu tên đều bị gạt rơi, khi cách thuyền Phu nhơn lồi một trượng, quân Ngô cầm đao dài đâm túi bụi.

Triệu Vân liền rút gươm báu Thanh cang chặt đứt hết đao mác rồi nhảy vọt sang.

Quân Ngô lui hết. Triệu Vân xông vào khoang, phu nhơn liền máng lớn :

- Sao người dám vô lễ !

Vân thưa :

- Chủ mẫu đi đâu, sao không cho quân sư biết với ?

Phu nhơn nói :

- Thân mẫu ta đau, ta vội về thăm, không kịp báo tin .

Vân lại nói :

- Sao chủ mẫu lại đem theo cả tiểu chủ ?

Phu nhơn đáp :

- Tiểu chủ là con ta, sao người lại can thiệp vào việc nhà ta ?

Triệu Vân lại nói :

- Xin để tiêu chủ lại rồi phu nhơn hãy đi .

Phu nhơn nổi giận, thét thị nữ xông vào, Vân gạt một cái , thị nữ té hết . Vân liền giăng lầy A Đẩu từ trong lòng phu nhơn rồi ra đứng ở mũi thuyền . Phu nhơn lại thét thị nữ xông tới . Triệu Vân không dám làm dữ , sợ trái đạo làm tôi, mà muốn nhảy xuống bơi thì tay lại bồng A Đẩu !

Trong khi ấy Chu Thiện cứ cho chèo thuyền đi như tên bay . Giữa lúc đó , bỗng có một đoàn thuyền từ trong bên đổ ra, dàn hàng chữ nhất , trên thuyền trống đánh rầm rầm . Triệu Vân cả kinh bụng bảo dạ phen này chắc chết về tay Đông Ngô ! Chợt vị đại tướng ngồi trên thuyền chính giữa hét lớn như sấm :

- Tàu tâu phải để cháu lại mới đi được !

Thì ra Trương Phi nghe tin phu nhơn về Ngô vội ghé cửa Du Giang chèo thuyền ra ngăn chặn vừa kịp thuyền Giang Đông đi tới .

Lúc đó Trương Phi đã cầm gươm nhảy sang thuyền của phu nhơn, chém một nhát, Chu Thiện đầu rơi khỏi cổ .

Phu nhơn quát :

- Thúc thúc sao vô lễ ?

Trương Phi cũng nói lớn :

- Tàu tâu đi không thềm báo anh tôi một lời, thế mới là vô lễ !

Phu nhơn uất ức :

- Mẹ ta đau mà thúc thúc ngăn cản, thôi thì ta gieo đầu ở đây mà chết cho rồi ! Trương Phi và Triệu Vân cũng không dám làm quá, phần đã giành được A Đẩu rồi , nên đồng thanh thưa :

- Xin phu nhơn cứ đi, nếu còn nghĩ tới anh tôi thì nên sớm trở về . Dứt lời nhảy vội sang thuyền Kinh Châu , trên tay Triệu Vân vẫn còn bồng A Đẩu mặc cho đoàn thuyền của Tôn phu nhơn tiếp tục về Ngô . Hai tướng đành được A Đẩu đang quay thuyền về thì thấy đại đội chiến thuyền Kinh Châu có Khổng Minh dẫn đầu ào tới thấy đoạt được A Đẩu, mừng rỡ tất cả đều quay trở về Khổng Minh liền viết thư báo tin Huyền Đức rõ ều Tôn phu nhơn về tới Ngô kể lại mọi chuyện, Tôn Quyền nổi giận mà rằng :

- Em đã về đây , từ đây chẳng còn tình nghĩa gì với họ nữa , thù này phải trả mới xong . Bỗng lại có tin Tào Tháo đang chuẩn bị binh mã để đánh báo thù trận Xích Bích !

Thế là Tôn Quyền lại cùng các quan xoay ra việc cự Tào. Lại có tin báo :

- Quan Trương Sứ Trương Hoành vừa từ trần, có thư để lại chúa công . Quyền xem thư, trong có câu : " Sông núi Mạt Lãng có linh khí để vương, xin chúa công ra đây mà lập nghiệp muôn đời . . . "

Tôn Quyền nhỏ nước mắt mà rằng :

- Từ Cương khi sắp mất còn để lại lời vàng cho ta, lẽ nào dám trái . Lập tức sai quan quân sửa sang vùng Mạt Lãng , đắp thành Thạch Đầu làm kinh đô.

Sau đó, Lã Mông hiến kế địch Tào :

- Ta nên đắp một cái thành nhỏ ở cửa sông Nhu Tu, cho quân ẩn vào đó chống cự .

Các tướng lấy làm lạ, Lã Mông nói :

- Việc binh cần địa lợi, chiến sĩ cần chỗ giữ thân. Đánh không phải lúc nào cũng thắng, bất thành linh địch tấn công , có khi chạy ra bờ sông không kịp chớ nói gì tới xuống thuyền nữa

Lúc đó mọi người đều khen Lữ Mông biết tính xa .

Tôn Quyền liền cho quân, bắt kể ngày đêm , đắp cho xong thành ở vàm sông Nhu Tu .

Nói về Tào Tháo ở Hứa đô uy quyền ngày càng lớn mạnh. Một bữa có quan Trương Sứ là Đổng Chiêu trình rằng :

- Từ xưa tới nay, dẫu Chu Công , Lã Vọng cũng chưa có ai công lớn như Thừa Tướng . Vì vậy xét theo lẽ , Thừa Tướng nên lãnh ngôi Ngụy Công, gia thêm Cửu Tích cho rõ ràng công đức khắp thiên hạ .

Đổng-Chiêu vừa dứt lời thì quan Thị Trung là Tuân Húc can rằng :

- Thừa Tướng khuông phò nhà Hớn , đã trọn chí trung thần vinh hoa cũng tột bậc , vậy chớ cần thêm hư danh hay xa xỉ quá đáng, cốt ở đạo đức là hơn cả . Tào Tháo tái mặt đi, Đổng Chiêu tiếp :

- Chỉ có ông nghĩ vậy, còn chúng tôi nghĩ khác . Rồi viết biểu dâng ngay lên Hiến Đế .

Năm Kiến An thứ 17 , TàoTháo đi đánh Giang Nam , bảo Tuân Húc cùng đi , Húc biết Tháo có ý giết mình bèn cáo bệnh ở lại . Một hôm có người mang một hộp đồ ăn, bảo của Thừa Tướng ban cho Tuân Húc , mở ra, thì là hộp... không. Húc hiểu ý, bèn uống thuốc độc chết.

Tuân Vận liền trình thư cáo tang lên Tào Tháo, Tháo hối hận lắm, truy phong cho Húc làm Kính Hầu .

Khi quân Tào tới Nhu Du, Tào Tháo sai Tào Hồng đi tuần tiêu .

Tào Hồng về thưa lại :

- Suốt mé sông, cờ cắm la liệt mà chẳng thấy quân Ngô đâu cả ! Tháo đích thân dẫn quân đi xem, lên chỗ cao nhìn xuống sông thì thấy chiến thuyền Đông Ngô đội ngũ chỉnh tề cờ hiệu năm sắc, binh khí sáng lòa . Ở giữa có chiếc thuyền lớn nhưt, che hai cái tàng vóc xanh, chính Tôn Quyền ngồi đường bệ , hai bên văn võ các quan đứng hầu.

Tháo quay lại bảo các quan :

- Có con mà như Tôn Trọng Mưu kia, kẻ cũng nên có ! Chớ như con Lưu Cảnh Thăng thì có khác gì con heo, con chó .

Còn đang nhìn Tôn Quyền , tầm tắc khen thì chợt pháo lệnh nổ vang, chiến thuyền Ngô di động, rồi bộ quân Đông núp ở thành đất kéo ủa ra đánh tràn vào quân Tào. Bị đánh bất ngờ quân Tào không sao chống cự nổi. Quân Ngô lại từ dưới thuyền đổ bộ lên bờ tiếp đánh, quân Tào liều chết mà chạy .

Tào Tháo dẫn hơn ngàn kỵ binh , chạy tới chân núi lại gặp ngay một tướng mào vàng , giáp vàng , mắt biếc râu tía , chính là Tôn Quyền ! Tào Tháo hoảng sợ chạy về , thì hai cánh quân Hàn Đương , Chu Thới ập tới may có Hứa Chử liều chết hộ vệ cho Tào Tháo mới thoát được về trại .

Canh hai đêm đó bỗng nhiên lửa cháy ngất trời , thì ra quân Ngô lại bắt thần cướp thẳng trại lớn , quân Tào lại thua , lui hơn năm mươi dặm .

Tào Tháo buồn lắm, cả ngày mở binh thư ra xemXây có Trình Dục tới bàn nên tạm rút lui vì Đông Ngô đã chuẩn bị kỹ càng khó đánh lắm . Tào Tháo càng buồn bực , ngũ thiu thiu , bỗng thấy nước triều dâng như muôn ngàn ngựa phi kéo tới , giữa sông lại có một vàng mặt trời, sáng chói cả một. Tào Tháo ngửa mặt lên trời thì còn hai vàng mặt trời nữa đối chiếu nhau . Tào Tháo còn đang ngỡ thì chợt vàng mặt trời dưới sông bay lên, sa xuống giữa trại binh trên núi , tiếng nổ như sấm !

Tào Tháo giật mình thức giấc, thì ra vừa thấy chiêm bao . Lúc ấy bên ngoài vừa điểm giờ Ngọ .

Tào Tháo liền lên ngựa, dẫn mấy chục tên quân , tìm ra phía trại binh trên núi mà mặt trời sa xuống lúc chiêm bao, bỗng thấy một đoàn quân hiện ra , một tướng mắt biếc râu tía , lẫm liệt đi đầu đúng là Tôn Quyền .

Tôn Quyền cũng tức thời nhìn ra Tào Tháo bèn lấy roi mà trở mà gọi lớn :

- Thừa Tướng tọa hưỡng Trung Nguyên , phú quý tột bực , nay còn định cướp Giang Nam ta là ý làm sao ?

TàoTháo đáp :

- Ngươi chỉ là phận thần tử mà ta thì có chiếu mạng vua ra đánh đây !
Tôn Quyền cười lớn :

- Khấp thiên hạ ai chẳng biết ngươi mới là kẻ uy hiếp thiên tử. Ta đánh ngươi, chính là để khuôn phò xã tắc vậy .

Tào Tháo thét chư tướng xông tới bắt Tôn Quyền . Tức thời trống ở đâu nổi lên , bốn tướng Đông Ngô Hàn Đương, Châu Thới , Phan Chương , Trần Vũ nhất loạt đổ ra , tên bắn như mưa .

Tào Tháo được Hứa Chử hộ vệ chạy gấp về trại, Quân Ngô cả thắng . Về dinh Tào Tháo nghĩ bụng , cứ như giấc chiêm bao thì Tôn Quyền chẳng phải kẻ là kẻ tầm thường.

Muốn rút binh, lại sợ người chê cười , đang lúc lưỡng lự lại nhận được thư của Tôn Quyền gửi tới.

Trong thư có đoạn : " . . . Thừa Tướng với Cô cùng là thần tử nhà Hán , lẽ nên báo quốc an dân, sao lại khuấy động binh đao cho sinh linh đau khổ ? Nay tiết xuân đã về con nước đang sinh , xin Thừa Tướng hãy lui về chớ để trận Xích Bích lại xảy ra lần nữa ..."

Lật sau trang thư, lại thấy hai hàng chữ viết của Tôn Quyền :

" Ông mà chưa chết
Thời tôi chưa yên ! "

Tào Tháo phì cười , lấy làm đắc ý nói rằng :

- Tôn Quyền hiểu rõ ta lắm ! Rồi hạ lệnh ban sư .

Quân Ngô cũng thu về Mạt Lãng.

Trương Chiêu lại hiến kế với Tôn Quyền chiếm Kinh Châu .

HOÀI BÌNH

- Chủ tâm Huyền Đức muốn lấy Tây Xuyên, nhưng nếu thừa lúc Lưu Chương ra đón mà giết đi thì lòng dân Tây Xuyên không phục. Vì thế Huyền Đức không muốn làm.

Bàng Thống khuyên Huyền Đức không được nên muốn tự mình làm lấy, để tránh tiếng ác cho Huyền Đức. Nhưng như thế vẫn không ổn. Mếu có Khổng Minh ở đây tất Khổng Minh không làm như vậy. Cho nên, tuy mưu trí Bàng Thống không kém Khổng Minh, mà xét về chủ trương thì Bàng Thống không bằng Khổng Minh được.

- Trong đời người anh hùng chỉ làm được một việc xuất sắc thì đã nổi tiếng muôn đời rồi. Thế mà trong Tam Quốc có những bậc anh hùng làm được nhiều việc phi thường cùng một lúc. Xét như Quan công, người đời thường chỉ nhắc đến việc "đơn đao phó hội" mà quên rằng trước đó, Quan Công đã đi phó hội Giang Đông với Huyền Đức một lần rồi.

Mỗi khi ca tụng Triệu Tử Long thì người ta chỉ nói đến việc "Phò ấu chúa nơi Đương Dương, Trường Bản" mà quên rằng sau đó Triệu Tử Long còn triệt giang đoạt ấu chúa nữa.

Chúng ta đọc qua sử sách ngàn xưa, tìm những anh hùng xuất sắc, chỉ thấy mỗi đời có một người, mỗi người làm được một việc, chứ đời nào có những vị anh hùng như nhân vật Tam Quốc.

- Tôn phu nhân khi ở Kinh Châu thì Tôn Quyền bị mẹ kiềm chế. Nếu A Đẩu sang Ngô, thì Huyền Đức sẽ bị Tôn Quyền kiềm chế. Thông minh như Tôn phu nhân tại sao không biết được việc Đông Ngô lừa phỉnh bồng A Đẩu về Ngô?

Dẫu quốc thái có đau thật thì việc đem A Đẩu về Ngô cũng không phải do ý quốc thái. Việc đem A Đẩu về Ngô đã không do ý quốc thái thì việc gọi phu nhân về cũng phải giả dối.

Xét lại những hành động của phu nhân lúc theo Huyền Đức về Kinh Châu thì quả là bậc nữ lưu, nhưng xét về sau này thì lại thấy kiến thức của phu nhân không hơn gì hạng nữ nhi thường tình.

Tuân Húc tự tử, có người cho rằng: Húc sát thân để thành thân. Nhận xét như thế e không đúng. trước kia Tuân Húc đã khuyên Tháo chiếm Duyện Châu và đã ví Tháo với Hán Cao Tổ, Quan Vũ. Đến khi gửi thư khuyên Tháo cố đánh trận Quan Độ, Húc lại ví trận ấy như trận Hán, Sở tranh hùng. Rồi bất cứ mưu mẹo gì do Húc bày ra cũng đều nhằm việc giúp Tháo quyền nhiếp triều đình cả. Đỗ Mục đã chê Húc, và cho việc húc giúp Tháo như dạy kẻ trộm đào ngạch khoét vách. Luận như Đỗ Mục mới thật xác đáng. Húc đã đem cái thuật trộm cướp dạy cho Tháo, rồi lại đem cái luận điệu quân tử ra mà can là thế nào?

Thì ra Húc đã lỡ chân bước theo Tháo từ trước. nên muốn cứu vãn chút tiết nghĩa, che đậy cái giả dối của mình. Như thế những bậc thức giả chê trách là phải.

- Cha anh dựng nghiệp để lại cho con cá đã khó, mà con cái nối nghiệp cha anh cũng không dễ gì. Hồi Tào Tháo đánh Đổng Trác thì Tháo ngang hàng với Tôn Kiên, còn Tôn Quyền đối với Tháo là bậc hậu bối. Bởi vậy, Tháo nói: "Sinh con mà

sinh được người như Trọng Mutu kia...", Tức là Tháo ám xưng mình là bậc tiền bối đó. Tuy nhiên, Viên Thuật khinh Tôn Sách vì trẻ tuổi, thì Tào Tháo lại trọng Tôn Quyền vì trẻ tuổi. Hai quan niệm nhận xét người thật khác nhau.

- Tôn Quyền đánh Hợp Phì thì Tôn Khiêm, Thái sử từ thiệt mạng. Còn khi Tôn Quyền đánh Nhu Tu thì thắng luôn mấy trận.

Thì ra Đông Ngô sở trường về thế thủ mà không giỏi về thế công. Trận Hợp Phì là trận đánh chiếm đất địch, trận Nhu Tu là trận tự vệ! Tấn công thì một thành không hạ nổi, còn tự vệ thì có thể đẩy lui bốn mươi vạn quân.

- Hồi này cũng như hồi trước, đều chuyên nói việc Tây Xuyên, thế mà hồi này bỗng nhiên gác bỏ chuyện Tây Xuyên để nói qua việc Kinh châu, Tôn Quyền bày mưu lừa Tôn phu nhân về nước, rồi nhân việc ấy bàn đến chuyện Tào Tháo hưng binh.

Đến như việc Tôn Quyền dời đô ra Mạt Lãng, ứng theo vượng khí là đầu mối của việc họ Tôn tiến xưng đế vị. Và việc xưng Ngụy Công gia cứu tích là đầu mối của việc họ Tào tiến xưng đế hiệu. Đến như việc Tào Tháo mơ thấy mặt trời, Tôn Quyền gửi thư... hai bên tỏ ý nể sợ nhau, chính là điểm đại quan của thế ba chân vạc vậy.

Ba điểm đại quan ấy viết vào khoảng giữa bộ truyện này lại phân rẽ việc Tây Xuyên với Kinh Châu ra hai bên, Và tả Tào Tháo, Tôn Quyền gặp nhau lại một chỗ... thật là văn tự sự có dụng bút tinh thực lắm.

© HQD